



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co/225/2010-147 z 2. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s. M. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co/225/2010-147 z 2. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces tým spôsobom, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite nezdôvodnil, keďže nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany. Sťažovateľka namieta, že krajský súd nereagoval na jej v odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu uvedené argumenty týkajúce sa predovšetkým skutočností o oprávnenosti dofakturovania kúpnej ceny o daň z pridanej hodnoty, o neprípustnosti podania určovacej žaloby, jednostranného vyhodnocovania argumentov v prospech žalobcu a vytrhávania z kontextu faktov uvádzaných sťažovateľkou. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu a závery krajského súdu označuje za „*unáhlené a predčasné*“.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudku KS KE 5Co/225/2010 zo dňa 2. 3. 2011 porušené.

2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudku KS KE 5 Co/225/2010 zo dňa 2. 3. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. KS v Košiciach je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 314,18 € (dvestodeväťdesiatdva eur) – (suma nie je uvedená v zhode s číselným vyjadrením, pozn.) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

5. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co/225/2010 z 2. marca 2011.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je predovšetkým poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť

každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Článok 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

6. Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

7. Krajský súd svojím rozsudkom vo veci č. k. 5 Co/255/2010-147 z 2. marca 2011 ako súd odvolací potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C/89/2008-114 zo 7. júna 2010, odmietol odvolanie žalobcu i návrh žalovaného uvedený v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobcu z 23. augusta 2010 proti výroku rozsudku o vylúčení návrhu na samostatné konanie a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

8. Sťažovateľka argumentuje, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, v odôvodnení napadnutého rozsudku sa zaoberal jednostranne iba argumentmi v prospech žalobcu, z kontextu naopak vytrhol skutočnosti a fakty, ktoré uviedla sťažovateľka v odvolaní, v dôsledku čoho považuje závery krajského súdu za unáhlené a predčasné.

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti podrobne uvádza skutočnosti, ktoré tvorili predmet dokazovania už v konaní na okresnom súde a na základe ktorých považovala podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu za odôvodnené, avšak krajským súdom v napadnutom rozhodnutí o odvolaní nezohľadnené. Sťažovateľka ďalej na podporu svojich tvrdení, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu jej práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu.

9. Argumenty sťažovateľky týkajúce sa nevykonania všetkých potrebných dôkazov a ich nesprávneho vyhodnotenia považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnené.

Ústavný súd preskúmal odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu a po preštudovaní spisu okresného súdu a podrobnom oboznámení sa so všetkými rozhodujúcimi otázkami, ktoré boli vo veci vznesené, sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu. V napadnutom rozhodnutí krajský súd uviedol: *„Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov by vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je tu logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, resp. ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti..., výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až 135 O. s. p., ani jeden uplatnený odvolací dôvod nie je preto daný.“*

10. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 C/89/2008 mal za preukázané, že okresný súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyvodil skutkové a právne závery, ktoré krajský súd považoval za opodstatnené a správne. Ústavný súd dospel k záveru, že v konaní krajského súdu nedošlo k porušeniu práva na súdnu ochranu, jeho rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne a bez náležitého odôvodnenia a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

11. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011